

DIERY

Stôl sa trochu kýval. Snažila som sa, aby neklopkal do rytmu. Dlážka totiž drzo niesla signály celé metre so sebou. Všetko melodické a rytmické ma v poslednom čase rušilo. Vlastne skôr dráždilo. A na to som si musela dávať pozor. Moje zmysly reagovali inak. Citlivejšie, vnímavejšie, ako keď pustíte všetky frekvencie naraz a naplno. Zvykala som si iba pomaly.

Prichádza. Vstúpil. Musím spraviť ešte pár pokojných liniek, kým nenápadne otočím stranu.

- Si dnes nejaká tichá. – pristúpil k plagátu na stene a tváril sa, že ho môj zošit vôbec nezaujíma.

Ale ja som vedela, že má pastelky nielen porátané, ale zoradil aj škálu farieb. A tváril sa len, že si nevšimol, ako sú z druhej strany všetky poobhrýzané. Puntičkár. Toto som nezdedia. To by ma mohlo prezradiť.

- Už ste prišli na to, čo...- musím si dávať pozor aj na slová. – ...čo to vlastne je? Ako to funguje? Ako to fungovalo? – cítila som, ako sa pastelka zarýva hlbšie do papiera. Ešte trochu a urobím diery na druhú stranu.

Dal ruky za chrbát a chvíľu váhal.

- Prosil som ťa, aby si sa nevyjadrovala o mojej práci takto... jednoducho. Chápem, že nerozumieš ešte podstate, ale myslím si... Nie, nemyslím! Viem, že tvoje vyjadrovacie schopnosti sú na oveľa vyššej úrovni. Vždy boli. Tak nechápem, prečo sa stále správaš, ako malá, len elementárne vzdelaná. – odrazil nervózne a pomaly natáčal hlavu smerom ku mne. Nie, ku mne! K môjmu zošitu. Fúzni mu mykalo.

Zatvorila som zošit a pritlačila celou vrchnou časťou tela.

Dnes bol iný. Mala som pocit, že dnes sa nedá tak ľahko oklamať.

Kde sú tie časy, keď ma hojdával na kolenách s trápnyimi riekankami a učil ma dešifrovať nudné obrázky v leporelách. Alebo vtedy, keď sa smial na filmových záberoch z divočiny. Kreslenej divočiny a nútil ma napodobňovať niektoré postavičky. Ale na abecedu spomínam rada. Škoda, že mi zamedzil prístup do knižnice.

- Dávaš sa na mňa akosi neveriacky, dieťa. – ozval sa zrazu viac, ako oficiálne.

„Dieťa?!“ Nikdy mi nehovoril takto všeobecne. Niečo sa deje. Počítam do desať. Áno, deje. Už niekoľko dní sa veci menia. Týždne. Mesiace. Dni, hodiny, sekundy. Ide to prirýchlo a stále. Nedá sa spomaliť, zastaviť, obrátiť...

- Kedy ma vezmeš von? Sľúbil si mi to. – skríčam a zas narovnávam obal na zošite. Zostávajú na ňom ryhy. Od mojich pazúrov.

- Vieš, že to nie je možné. Nevystavím predsa nebezpečenstvu... –

Odsunula som s hrmotom stoličku a chvost začal zametať dlážku. Márne som ho stáčala, narážal do všetkého, čo tu, v tejto úzkej malej diere bolo.

- Ja sa nebojím! Vrať sa mi, že ma ochrániš! Vždy! Sľúbil si mi to! – zaryla som si ostré konce nechťov takmer do dlane a cítila, ako sa mi už ježia chlpy na chrbte.

Trasenie ma vrátilo do reality. Stiahla som chvost. Skríčila telo a zmenšila sa o dobrú tretinu, zakotvená len na zadných labách, ale so signálmi z mozgu: skoč! Skoč, ak to bude nutné... Urobil dva kroky ku mne, aby ma objal. Kde sú tie časy, keď som až zvýskla, ako silno. Keď ma vyhadzoval a potom chytil a pritlačil si ma k lícu. Keď sme sa hrali na naháňačku a on ma

chytil. A objal. Aj teraz ma objal. Ale inak. Snažil sa, aby sa mu chlpy pokrývajúce moje telo nedostali k tvári.

- To bude dobré, Gretel. To bude dobré...- zopakoval niekoľkokrát, ale triasol sa on, nie ja.

O chvíľu bolo zas ticho. Odišiel.

- Dáš mi vedieť, ak zas niečo objavíte? – pýtala som sa samoty.

To neznelo ako otázka, skôr pranie. Prosba. Hlava sa mi ešte spamätávala z toho odporného zvuku sirény. Ďalší z útokov. Prešli mi po chrbte zimomriavky. Zabolelo to. Prečo?!

- Je to kozmopolitný a synantropný druh. -

- Ostražitý a v nebezpečenstve nekompromisne agresívny! –

- Obavy mám aj z kolónií, hlavne z toho, že sú hierarchicky usporiadané. Permanentne terorizujú labilnejších súkmeňovcov v rámci vlastnej komunity, nieto...- asi si rečník niečo predstavil, lebo na čele sa mu zjavili dve hlboké, kolmé vrásky.

- A aj šesť kilometrov štvorcových na jednu jedinú kolóniu je fakt, ktorý by sme nemali prehliadať. Vzhľadom na mutáciu a ich súčasné parametre. – dodal starší muž unaveným hlasom, dohora dvihnutým prstom, ale s hlavou sklonenou, ako človek, čo to už dávnejšie vzdal a zapojil sa tak do výmeny názorov mužov okolo okrúhleho stola.

Všetci sedeli s hlavami sklonenými. A báli sa nahlas priznať, že to naozaj vzdali.

- Domestikovaný *Rattus norvegicus* variácia *alba*, má zníženú schopnosť prenášania chorôb v rámci kolónie a je odolnejší aj voči infekciám. To je aspekt, ktorý nám sťažuje tvorbu protilátky. A obrana? – ozval sa ďalší.

- Je to hlodavec. Betón, pletivo? Mäkké kovy? Pre neho hračka! – nevydržal spotený starší muž a s hrmotom sa odsunul, vedomý si toho, že nenašli nič, ako postup kolónií zastaviť, alebo izolovať od zvyšku ľudstva, ktoré zatiaľ bolo voči mutácii odolné.

- Máme najnovšie údaje. Potvrdzujú pôvodné. – skočil do reči iný. - Aj v tejto mutácii trvá...- postavil sa mladý vedec s okuliarmi spadnutými na špičku nosa a zaváhal, či použije termín prináležiaci človeku, keď tu už o ľudí vôbec nejde. Použije. O ľudí tu predsa šlo. Kedysi. – Tehotenstvo, respektíve gravidita trvá 21 – 24 dní, v jednom vrhu 4 – 7 mláďat, dokonca 6 – 10. Ich vývoj postupuje rýchlo. Do dvoch týždňov sú osrstení, vidia, po ďalšom týždni odstavení od kojenia. Po mesiaci je tu nový jedinec. Samci dospievajú dokonca rýchlejšie...- papiere sa mu zatriasli v ruke.

- Samce! Nie „samci“! Sú to už iba zvieratá! Nie ľudia! – opravil ho iný.

Starší muž za vrchom stola ich hádku zastavil.

- Vieme. To všetko vieme. – odpovedal a ťažko, spomalene vyťahoval slová, ktoré by kolegov nevystrašili ešte viac. – Tri vrhy do roka, pri dobrých podmienkach aj päť. Do dvadsaťštyri hodín môže samica *Rattus norvegicus* otehotnieť znova. – dodal, akoby s dávkou irónie, doplnil údaje do strašidelnej tabuľky.

Skrčený v kresle si predstavil svoju dcéru. Už nie ako malé krásne dievčatko. Videl potkana s naježenou srst'ou. Presne, ako dnes ráno, keď ho žiadala, aby ju vzal von a on odmietol. Iba oči mala ľudské. A v nich strach. Rovnaký, ako v jeho očiach. Čo len s ňou bude? Čo len s nimi bude?! Ak zistia, že mutácia postihla aj ju...jeho jedinú dcéru.

Nie, nie, nie. Nevzdá sa jej. Bude ju skrývať, dokedy to len pôjde. Ona sa im nesmie dostať do rúk.

Za sklami rokovacej miestnosti boli laboratória. Obrovské. Lebo aj problém bol už obrovský. Pod bledozelenými plachtami boli telá. Toto už neboli ľudia. Potkany. Obrovské.

Dokreslila som a pozrela sa na svoje ruky. Na labky. Strácali trochu šikovnosť, akoby už nedokázali počúvať rozum, hoci veľmi chceli. Prelistovala som pozorne svoje záznamy, poslednýkrát porovnávala údaje na nich s otcovými plánmi, ktoré nedávno márne hľadal. Potom som sa pustila do ich rozhrýzania. Nebolo to až také hnusné, ako som si myslela. Aj obhrýzanie pastielok bolo už v poslednom čase fajn.

Keď sa sem otec vráti, nájde tu z nich iba malú pohryzenú kôpku. Asi ich ani nespozná. Svoje plány, štúdie, návrhy, opatrenia...Pastelky, ktoré mi daroval, aby som sa zabavila. Je to len človek.

Poobzerala som sa po svojej izbe. Po cele, kde som strávila posledné mesiace života, zatvorená pred zrakmi ostatných.

Konečne idem preč.

Ujdem!

Musím!

Už tu ďalej nemôžem zostať. Ťahá ma to k svojim. Neviem si vysvetliť prečo, ale cítim, že sem, medzi ľudí, už nepatrím. Som iná. Oni ma iste prijmú medzi seba. Nesiem im dar. Opatrne som pohladkala labkou svoj zošit. Budú sa môcť lepšie brániť. Nie je spravodlivé, že na nich ľudia chystajú pasce a jedy. Je to hrozné!

Vždy som mala rada potkany.

Zaregistrovali ju hneď. Aj keď tu, v podzemných kanáloch, bola nepreniknuteľná tma.

Zoskupili sa. Ich fúzy nepriateľsky kmitali. Srst' mali naježenú. Ten vpredu vyzeral hrozne. Páchol strašne. Sekal zubami. Alfa samec.

Bála sa. Cítila kvapky potu medzi polepenými chlpmi.

Márne im natrčala svoj zošit.

Všetko sa zbehlo tak rýchlo...

Magdaléna Martišková

Ul. B. ... 96/7

ma...

sek.

...sk

Správa zvitkov velúrovej kože... o nikdy „nenarodených knihách“

Pršalo. Lialo ako divé. Sledoval som jeho tvár, zamračenejšiu ako obloha, v hrubom kamennom ráme okenného otvoru, ktorý nás delil od tej hnusnej smršte vonku. Ani tu, v tejto smradľavej kobke, to nebolo o nič lepšie. Chlad a potuchlina už premohli habit aj kutňu, ktorú som si vydupal navyše. Oťaželi a začali tiež páchnuť. Kto to kedy videl vyrábať pracovné odevy identicky s dobou?! V dvadsiatom druhom storočí?! Na posmech sveta!

Tento svet ma však už iritoval.

Tretí deň trčíme v pivničnej diere niekdajšieho kláštora, kradneme zvyšky zhnitej zeleniny z ich predpotopnej záhrady, čo už ani červom nešmakujú a skrývame sa pred zrakmi tunajších obyvateľov. A vonku leje. Vkuse leje! Plánovačovi by som strhol body za takúto amatérčinu.

- Máme už len niekoľko hodín. Potom je celá akcia odsúdená na neúspech. – natočil sa ku mne Ján.

Ruky mal smiešne pretiahnuté v širokých naskladaných rukávoch, presne ako mnísi z obrázkov, čo ma nútili si naštudovať pred týmito misiami. Tvár mal zachmúrenú, vlasy polepené, plet' špinavú.

Nečudujem sa. Po pár hodinách v tomto pekle by rezignoval každý. Ja tu tiež sedím zakutraný v handrách, povraz som si trikrát omotal okolo pása, nie aby sa habit neotváral, ale aby lepšie prilnul ku koži a látka, drsná a drapľavá, lepšie ohrievala. Všetko márne. Ani ja som sa dnes ešte neumyl.

- V daždi? Nemožné! – zopakoval som už po niekoľkýkrát. – Musíme sa dostať rovno do knižnice. Zvonka a nenápadne to tentokrát nepôjde. Nie som Boh! – zaškeril som sa, aj keď som riskoval, že zas schytám kázeň o rúhaní sa a podobných zastaralých nelogickostiach, ktorými ma on aj jemu podobní krmili celé týždne výcviku.

Ako dobre mi bolo kedysi samému. Tam, u nás, vonku. Na slobode. S mojou schopnosťou. S mojou geniálnou schopnosťou! Pyrokynéza, tak sa tomu podľa nich hovorí. Nie som obyčajný pyroman. Som pán pyroman! Najlepší zo všetkých!

Dobre. Pre nich som grázol. Výtržník. Podpaľač. Presne tak. Toto všetko aj som. A som na to pyšný. Čo by inak robili bezo mňa?! Som pre nich nenahraditeľný. Nech si len Ján nadáva koľko chce, že už viac so mnou na misiu nepôjde. Som jediný! Jediný, ktorý vie, ako na to. A len s holými rukami a mojím geniálnym mozočkom.

Nenadával. Iba povzdychol. Vedel som, na čo myslí. Vypočul som si jeho rozhovor so šéfinkom. Sťažoval sa. Vraj som nepredvídateľný, neskrotný, že narobím viac škody ako úžitku. Kašľať na to. Nepomohol si. Musel ma vziať sem, lebo som jediný! Hej, iba ja viem zapáliť oheň bez použitia akejkoľvek techniky, prípravkov, kadečoho, s čím nemajú problém u nás. Lebo sem sa nič z toho nedá preniesť.

S červiou dierou dokázali vybabrať. Ale ďalej sa nedostali. Človeka pretransportujú kdekôľvek do minulosti. Lenže to má háčik. Človeka s holými rukami! Nohami, telom. Iba človeka. Aj tie sprosté handry musia vopred nainštalovať do skrýše, aby sme ich mohli použiť. Musia sem prísť z prípravného, vyrobiť ich priamo na mieste a skryť.

Potom ideme my. Nájdeme, oblečieme, prideme na určené miesto, vidíme, zvíťazíme.

Som ale zvedavý, ako by sa zatvárali náhodní okoloidúci, ktorým sa pred očami nečakane zjaví holý chlap. Dvaja nahatí chlapi. Ešteže v matematických výpočtoch sú perfekcionisti. Vždy sme len pár krokov od skrýše s odevmi.

- Asi máš pravdu. Musíme to risknúť. Keby aj prestalo pršať, vlhko hrá proti nám. – neochotne pripustil.

- Takže moje šikovné pršteky budú mať predsa len prácu. – vytiahol som ich zo záhrenia a nervózne nimi pomykal.

- Musíme byť obozretní. Ty musíš hlavne mlčať. Nevyznáš sa tu. Najlepšie, keby hráš natvrdlého. To by ti nemalo robiť problém. Chápeš, ako to myslím. – povedal vážne.

- Mňa tak ľahko neuraziš, kámo. Bezo mňa si tu totiž nanič. Celkovo, si tu nanič. – vrátil som mu aj s úrokmi. Do mňa sa nikto nebude navázať.

Ján bol čudný. Nemožný, staromódny, ako jeho meno. Ale poznal to tu lepšie ako ktokoľvek z celej tej tajnej megaorganizácie, čo si ma najala. Niektorí dokonca šplechol, že nie je od nás. Nielen, že nie je od nás, ale že je práve odtiaľto. Fuj, zo stuchnutého, smradľavého, upršaného stredoveku. Aj tak vyzerá. Presne, ako tunajší. Nečudujem sa, že uprednostnil náš moderný svet pred týmto.

- Ján, nie si ty mních? – skúsil som.

Urobil dva kroky ku mne. Ale mlčal.

- Vieš, podľa toho, čo viem o náboženstve ešte zo školy, mal by si skôr pomáhať, chrániť tie vzácne knihy. Nie ich ničiť. Nebojíš sa, že ťa tvoj „šéf“ potrestá? – zadrel som hlbšie.

Pochopil, o akom „šéfovi“ točím.

- To už láskavo nechaj na ňom. – precedil medzi zuby.

Takže je to pravda! Je odtiaľto. Ktovie, možno aj presne z tohto kláštora! Ale zas na druhej strane, spálili sme ich už za posledné obdobie toľko... Mohol byť z ktoréhokoľvek.

Zotmelo sa. Ale čas sme len odhadovali. Najvyšší čas.

Chodby boli ešte chladnejšie ako kutica, kde sme kempovali doteraz. Tváril som sa, ako chcel. Natvrdlo. Porovnával som nás s nimi. Na nerozoznanie. Prípravný výbor má pár plusov. Ani nás si nikto nevšímal.

Presne vedel, kde nájsť knižnicu a jej súčasť skriptorium. Obrovskú dielňu na prepisovanie rukopisov. Tak zvláštne to tu šumelo a zas smrdelo. Tentokrát voskom, kožou, akýmisi chemikáliami a potom.

Tucty mníchov sklonených nad svojou robotou si nás nevšímali. Videl som počas výcviku pár obrázkov. Boli pomerne presné.

Bola to vykurovaná miestnosť. Aká vítaná zmena. Malý chalanisko strážil veľký krb, aby ani iskierka neunikla. Zaškeril som sa. Tak tohto chudáka obvinia z môjho diela...

- Máme šťastie. Všetko na jednom mieste. Vždy lepšie, akoby to bolo niekoľko poprepájaných ciel, alebo rovno krížová chodba. – pousmial sa aj Ján, vidiac, ako sa škerím ja.

Každý z mníchov – pisárov mal svoj špeciálny stojan, niektorí aj s dvoma naklonenými doskami, tí zrejme pracovali s dvoma rukopismi. Znechutene som si obzeral tvrdé sedadlo a písárske náčinie pozostávajúce z husieho brka, štetcov, pravítka, kružidla, olovenej tužky, farieb, kalamáru, kriedy, nožika a britiev, poprípade pemzy, na hladenie pergamenu. Všetko mi to pripomínalo školu. Je jedno či moju, tú z obrázkov z predmetu dávna história alebo toto tu. Vždy je to len odporná škola.

- Sleduj! - naklonil sa ku mne Ján. - Tam spracovávajú ten najkvalitnejší pergamen. Velúrový. Vyrába sa z kože veľmi mladých, alebo ešte nenarodených teliat, pretože mimoriadne dobre prijíma farby, nerozpíja atrament a práve na ňom vznikajú tie najkrajšie iluminácie. – mykol nenápadne bradou smerom do rohu.

Do nášho rohu, lebo práve tam boli aj police s knihami. Nebolo ich veľa, ale pre tento kláštor a pre ľudstvo hotové bohatstvo. Žiaľ, aj pre NICH.

- Nechutné! Úbohé malé teľce... - striaslo ma odporom, keď som si predstavil tú mäsiarčinu.

Hnus. Stredovek má ďalší mínusový bod. Ján sa však vo svojom nadšení nedal zastaviť. Akoby bol učiteľom v škole a prednášal.

- Na jednom rukopise pracuje niekedy aj niekoľko pisárov, celé dni, týždne, mesiace, nezriedka aj roky. Niekedy aj na diktát, často v spolupráci s mníškami, nakoľko sa časom začali vyskytovať aj zmiešané komunity. - doplnil Ján a oči sa mu leskli.

Jasné, veď konečne začal hovoriť o babách ako normálny chlap. Konečne som ho pochopil. Nie, nepochopil. Bolo mu očividne doplaču.

Mne to bolo fuk. Podpáliť auto, budovu, školu alebo len tak, zo žartu, niekomu mobil, vlasy či bundu. Nenápadne, na diaľku. Sranda musela byť...

On to videl inak. Ak bol mních, teraz to už bolo nad slnko jasné, aj keď pršalo. Bolo mu ľúto, že to všetko, čo stojí toľko práce a potu my práve ideme zničiť. Prečo? Lebo ONI!

- Nestojte tu, tam máte svoju robotu! – zahrnel starý mních s kopou vzorne naukladaných rukopisov v náručí. - Treba urýchlene vyhladiť ďalší pergamen pemzou, tamten zas špeciálnym nožíkom, aby atrament dobre do neho vpijalo a zároveň nerozpíjalo. A ty hybaj ku svojim, rysovať linajky! – zhúkol aj na mňa, automaticky ma podľa výzoru prideliac ku skupinke mne podobných učňov.

Niektorí do rukopisov rysovali, iní zmazúvali.

„Ja ich všetky vymažem rovno! Zo sveta.“ Preblesklo mi myslou, prsty ma zasvrbeli, v mozgu zablikala dobre známa kontrolka, ale musel som čakať na Jánov pokyn.

Nemohol som ho odtiahnuť z miesta. Stál hore na kopci a pozeral do doliny. Z okien kláštora šľahali plamene. Moje krásne ohne. Celé skriptorium aj s knižnicou horelo. Môžem byť na seba pyšný!

Nebol problém spôsobiť chaos a v nestráženej chvíli na viacerých miestach nenápadne založiť ohniská. Milujem svoju prácu!

- Dlab už na to! – ťahal som ho za obhorený rukáv k miestu návratu domov. - Robíme predsa službu ľudstvu. Tisícročné múdrosti predkov. Je potrebné, aby sa tieto informácie nedostali do ICH rúk. Sú nebezpečné pre osud ľudstva. Namierili by ich proti nám...– odcitovával som mu naučené frázy z výcviku.

To nebol dážď, čo mu stekal po lícach. Už nepršalo.

S nedôverou sme sa obzerali po mieste, kde nás to vyplulo. Toto nebolo cieľové stredisko transportácie. Vlastne bolo...

... bolo úplne zničené.

- Niekde sa musela stať chyba. – rozhliadal sa Ján.

Trochu sme boli smiešni. Stojaci tu úplne nahí uprostred pustatiny.

Zalial ma pot.

Asi som mu mal povedať o tom prekvapení, čo som sa chystal urobiť. Nemal som tú starú knihu, ukradnutú nenápadne z knižnice kláštora pred požiarom skryť do habitov, čo sme nechávali v skýši, pred transportom, aby som ju tu, v budúcnosti, tajne z úkrytu vyzdvihol. Ján je čudný, ale mám ho svojím spôsobom rád.

Chcel som mu tú starinu darovať.

Asi ju ONI našli skôr...

Asi...to nebola iba taká obyčajná „starina“ „...Tisícročné múdrosti predkov. Je potrebné, aby sa tieto informácie nedostali do ICH rúk. Sú nebezpečné pre osud ľudstva. Namierili by ich proti nám...“

Magdalena Martišková
19-ročná

magdalena.m

sekretar